

Rozpráv- kový DIVIAK

Som členom PZ vyše 20 rokov a mojou túžbou bolo stretnúť — vidieť, ba aj uloviť kapitálneho diviaka.

Roky sa míňali. Písal sa rok 1978. Raz pri stopovaní som zistil nezvyčajne veľkú stopu diviaka. Prešiel som hodný kus po stope, aby som si ju dôkladnejšie overil. Viedla z lesa na pole do kukurice a späť do lesa. Keďže som nemal so sebou meter, šírku stopy som odmeral hrubšou suchou trávou. Doma som odmeral mieru stopy. Bolo to rovných 18 cm. Všetko sa to odohrálo 16. septembra 1978.

Počul som od viacerých našich poľovníkov o veľkom diviakovi ako „krava“. Každý poľovník sa o ňom zmieňoval a volali sme ho „ten veľký“. Aj v susednom PZ sa hovorilo o tom čiernom rytierovi ako o najlepšom. Pomyslel som si, mať tak šťastie aspoň si ho poprežerať, ozaj, musí to byť nádherné. Už viacerí poľovníci ho mali na muške, ale diviak im vždy skrížil plány a ufujazdil so zdravou kožou. Jednému nášmu poľovníkovi sa dokonca podarilo naň vystreliť asi zo vzdialenosti 20 metrov, no ako sám hovorí, že už videl diviaka ležať a asi tá predčasná radosť jeho brenek odchytila od cieľa. V tú noc som veľa uvažoval — príde ešte diviak do kukurice alebo zmení svoj plán a odíde niekde ďaleko.

Ráno ma trápili chmúrne myšlienky. Čím skôr som chcel pozrieť stopu, či diviak v noci navštívil kukuricu. Od samého rána som sa v práci nemohol koncentrovať, všetky moje myšlienky sa sústredili na diviaka. Sadol som do auta a hybej čím skôr na stopu. Išiel som po ceste, kde prechádzal diviak, z protismeru kráča náš poľovník. Zastavili sme vedľa seba, on sa pýta, kdeže idem. Hovorím mu, idem sa pozrieť, či neprešli diviaky v noci do kukurice — povedal, že práve stade ide a že prešiel sem a tam po oráči a nikde nijakej stopy po diviakoch. A ja mu hovorím, že už keď som sa tam vybral, tak sa tam pozriem. Pokračovali sme v ceste každý svojím smerom, a ja som si v duchu myslel svoje...

Konečne som zastal na určenej mieste a vedľa včerajšej stopy je sviažá nočná stopa, smerom do kukurice. Veľmi ma to potešilo, ale si myslím, či prišiel naspäť do lesa, a čím skôr sa ponáhľam ďalej a vidím — diviak

prešiel tak ako predošlý deň naspäť do lesa. Myšlienky mi vírili v hlave, veď keď dvakrát navštívil kukuricu, určite si vymastil žalúdok a príde si po lahôdku i tretíkrát.

V ten deň, 16. 9. 1978 sme mali v Sobrancech členskú schôdzu PZ. Keď skončila, zdôveril som sa priateľovi, že dnes idem streliť toho veľkého diviaka, o ktorom sa toľko toho pohovorilo. On sa na mňa pozrel, rozosmial sa a zažalal mi so smiechom dobrú mušku. Bola práve sobota, vrátil som sa domov a robil plány ako pred veľkou udalosťou. Už o piatej popoludní som sa vybral, pravdaže s povolením na diviaka, vystrojený na postriežku, a v tichosti som zaujal vhodné miesto. Ako naschvál fúkal silný vietor zo severu, a keďže diviaka som čakal z juhovýchodu, bolo to pre mňa nepriemenné. V duchu som si pomyslel, že už aj sama príroda starostlivo chráni zver pred záhubou. Na tomto jseku skom vždy fúka vietor z východu, a teraz... ako naschvál od severu, priamo odo mňa k diviakovi. Chodil som hore-dolu, uvažoval, ako na to, keby tak bol vyšší posed, ale márne... Čakal som asi 80 metrov nižšie od stopy, kade prechádzal diviak. Uvažoval som — ak diviak pôjde po tretíkrát po tej istej stope, nemôže ma začuť, lebo vietor trochu viac zanášal na juh. Usadil som sa. Bolo asi 18.20. Vyčkávam priamo v priekope pri ceste. Okolo 19.00 hodiny začalo sa zmrákať. Usmáram sa myšlienkami, dávam sa, kedy sa diviak objaví na oráči. Podvedome hľadím na hodinky, keď zvyčajne to bolo ešte priskoro, pušku som mal pripravenú na kolenách. Iba autá, ktoré prechádzali po ceste ma trochu vyrušovali. Pozerám, pozerám, čakám diviaka, už sa mi marí, že ide, je tam, lepšie sa prizriem, vôkol nič. Myslim si, teraz alebo nikdy, vzápäť sa dívam na hodinky, je práve 19.25. Pozriem pred seba a neverím vlastným oči. Je to on. Stojí asi 80 metrov pred mnou a upiera pohľad smerom na mňa. Ruky mi v tom momente zmeravali, pomaličky, aby nezbadal pohyb, dviham svoju kozlicu k lícu, prilačím, zamierim... Zahrmel výstrel.

V tom momente som v ďalekohľade videl všetky štyri nohy diviaka hore. Bleskovo sa zdvihol a hybej smerom na mňa... Po

ôsmich metroch sa zvalil ako kladá. Vydýchol som si, i keď som ho ešte stále držal v ďalekohľade a prst pripravený na spúšti. Diviak sa nedvihol, iba sebou párkrát trhol. Rýchlo som vymenil guľový náboj a zas naň mierim. Keď som bol presvedčený, že diviak sa nehýbe, pušku som odložil na kolená a ani neviem opísať, aký som bol šťastný. Až vtedy som si uvedomil, prečo diviak tak stál a díval sa smerom na mňa. Po ceste prechádzalo auto, asi čakal, až prejde a pôjde ďalej. Hneď som chcel ísť k nemu, ale reku, lepšie by bolo ísť po psa do dediny. Nebolo to ďaleko, asi 500 metrov. Rýchlo som došiel domov, zobral som do auta svojho hladkosrstého foxteriéra a bleskovo som bol na mieste. Pustil som psíka a on asi z rešpektu pred takým diviačikom obehával okolo neho a hlásil, asi po treťom kolečku naň skočil a začal ho trhať. Prišiel som bližšie, svetlom baterkou, lebo sa už zotmelo. Mój zrak sa uprel hlavne na zbrane. Asi vo vzdialenosti 10 metrov vidím, ako sa belejú na pravej strane kly. Vtom som zastal a myslím si — ja som striedal tesne popod ľavú stranu klov spredu, či som ich nechytal s guľou? Upachtil som sa, kým som diviaka obrátil na druhú stranu. Očistil som od hlíny kly na ľavej strane. Boli v poriadku. Ich dĺžku som odhadoval asi na 11 cm. Až vtedy som pocítil radosť — je to ten rozprávkový diviak. Pobrať som sa domov po traktor a po chlapov. Psíka som nechal pri diviakovi, aby si potrénoval.

Prišiel som ku kamarátovi — poľovníkovi z našej obce a hovorím mu — pod pomôcť

naložiť diviaka, strelil som lanštiaka, on mi hovorí, na koho čerta ti tam šiestich chlapov. Hovorím mu, že sú zvedaví, chlapi chcú vidieť diviaka. Keď reflektory traktora zasvietili smerom na diviaka, prvý bol pri ňom kamarát a hovorí: je to on, „ten veľký“. Stisol mi pravicu ako sa patrí na poriadneho poľovníka a hovorí — už viem načo potrebuješ tých šiestich chlapov. Na druhý deň som diviaka odviezol na dodávku do Mäso priemyslu v Humennom. Pretože to bola nedeľa, nemal by mi kto divinu prebrať, nuž som telefonoval z vrátnice po skladníka do bytu. Kým skladník prišiel, pri mojej dodávke bolo už veľa obdivovateľov. Prišli aj dvaja poľovníci, jeden vyzeral mladý neskúsený a ten druhý oveľa starší. Ten mladý hovorí tomu staršiemu — už dvakrát som obišiel dookola auta a nevidím, kde ten medveď má hlavu. Ten starší mu hovorí — ty somár, nevidíš, že je to diviak?

Jeho trofej bola ohodnotená na okresnej chovateľskej prehliadke na 126,9 bodov a na celoštátnej výstave v Nitre v roku 1980 získala 132,75 bodov CIC a veľmi krásne prvé miesto z tuzemských vystavovaných diviačích trofejí. Zdobí ju aj zlato zo svetovej výstavy, kde takisto bola hodnotená na 132,75 bodov v roku 1981 v Plovdive v Bulharsku. Na celoštátnej výstave v Nitre 1980 naše PZ získalo 3 zlaté medaily za kly diviaka. To samo hovorí za všetko. Veď keď poľovníci dajú prírode to, čo potrebuje, jej fauna sa dokáže bohato odmeniť.

Takto sa skončila jedna história asi deväťročného diviaka.

Ján Hostovičák